

Aamu on yleensä, varsinkin vapaapäivinä suhteellisen hyvää aikaa. Huolet olivat eripainoisia, erivärisiä ja moniulotteiselta katsantokannalta analysoituna toista luokkaa. Niiden luokitteleminen, niihin vaikuttaminen ja niiltä suojautuminen on onneksi täysin eri juttu juuri näinä, ainakin keskikokoisen tutkimuksen jälkeen kauniiksi todettuina päivinä. Arvaa vain, kuka tänään kehtasi herättää minut. Fresko piti meteliä eteisessä, oli pitänyt jo kotvasen ajan. Mieleeni muistui eräs ruma sana, joka pääsi suustani kovaan ääneen viime yönä nähdyn ankean unen päätteeksi. Hyppäsin tahallaan temppuilutyylillä ylös siirappisen pehmeästä sängystäni, ja lähestyin kultaani tavalla, jonka minä ainakin olisin kokenut uhkaavana. Fresko oli kuitenkin jälleen minua harkitsevaisempi sekä älykkäämpi. Pieni pään kääntö riitti reaktioksi. Olin jälleen erityisen onnellinen omistaessani tämän hienotunteisen neidin. Harvoin Freskolla on tämänkaltaisia hetkiä, sanoisinko oikein herkkupäiviä. Nyt kun hän niin kovasti on, hetkinen, koko ikänsä kerjännyt, niin tänään hän sai minuutti sitten pienen palan jäätelökakkua. Tosin heti, kun Fresko oli sen hotkinut, alkoi minua ahdistaa. Pieni paniikkikin iski. Meidän Fresko on niin kiltti, eikä koskaan tahtoisi tehdä mitään pahaa kenellekään, vaikka pentuna haukkui tietynlaisille vanhemmille naisille. Johtunee huonoista kokemuksista pentuiällä. Itkettää. Olin niin varma siitä, että minun oma villakoirani on mennyt lopullisesti sekaisin. Halusin halata Freskoa oikein tiukasti. Jälleen, omien, sekavien tapojeni mukaisesti pussasin Freskoa kuonolle. Jos pussasi tarpeeksi nopeasti, ei Fresko ehdi nuolaista takaisin. Fresko kyllä tiesi milloin tuota yritin, ja usein epäonnistuin yrityksessäni totaalisesti. Jonkinlainen kutkuttava tunne levisi mieleeni, kun muistin, että minun olisi pitänyt muistaa jotain juuri nyt. Nousin ylös tuoliltani, varoen kipeätä selkääni. Jalkani oli puutunut, pääni oli kipeä, vapisin ja miltei kaaduinkin yrittäessäni lähestyä mikroaaltouunin vieressä odottavaa purkkia. Itketti, koska vihasin niitä inhottavia tabletteja. Tahdottomassa tilassa kiersin purnukan auki ja katsahdin eltaantuneen keltaisiin tabletteihin. Sen jälkeen katsahdin Freskoon. Se vapisi. Fresko kyllä tietää mitä tunnen, sanoin kerran hoitajalleni kiivaan avohoitokeskustelun aikana. Tunsin katumusta siitä että olin ottanut rakkaan koirani mukaan ankeaan, typerään väittelyyn. Kuitenkin, kaiken tämän sontamassan joukosta saimme molemmat rutiinia ja älliä päähämme. Oli lopultakin siis aika päästä liikkeelle näistä loppumattomista, monesti kuulluista keloista. Kiinnitin hihnan, ja marssin kiusallani tömäyttelevästi rappusia alas. Fresko innostui pelleilystäni, ja Freskon innostus taas innostutti minua. Oli syksyinen iltapäivähetki, jonka mystiset voimat pumppasivat minuun maanista impulsiivisuutta. Tuntui todella siltä, että Fresko haluaisi käydä juuri nyt, tänään ja mahdollisimman nopeasti lintutornissa piipahtamassa. Sekavuustilassa otin Freskon sylkkyy ja hyppelehdin jättimäisin askelin portaita ylös, kerroksesta toiseen ja toisesta kolmanteen. Sitten tämä, minua jo vuosia kiusannut aina hetken kerrallaan läsnäoleva mielentila alkoi haihtumaan. Katsahdin alas, näin kaukana olevan maanpinnan, ja pelko täytti sydämeni. Aloin itkeä hytisten, Fresko sylissäni, miettien sitä miten ankealta elämä täältä korkeuksista tarkasteltuna oikein vaikutti. Ihmetyksekseni Fresko ei pelännyt pätäkäänsä. Silmät kirkkaina se selvästi luotti minuun, jopa siitä huolimatta että olisin ehkä saattanut lipsua otteeltani matkallani tänne ylös. Hiljaa, varovaisin, vapisevin askelin, ettei vahingossakaan tulisi minkäänlaista vaikeaa, uhkaavaa tai epämiellyttävää tilannetta ei minulle, eikä koirallenikaan. Alas saavuimme hiljaisen rauhallisesti, ja lopulta, kun olimme päässeet kauemmas koko hirveästä hökötyksestä, katsoimme eteenpäin ja näimme suuret määrät ah, niin makeilta ja maittavilta näyttäviä supermarjoja! Päästimme sisäiset eläimemme irtaalleen, ja hyökkäsimme puskiin. Fresko oli paljon nopeampi kuin minä, ja hetken maistelun jälkeen piti niistä paljon enemmän kuin minä. Olin turhan perso ainoastaan miltei raaoille, juurikypsyneille mustikoille. Kesken ravitsemistuokion katsahdin kauemmas. Kukas muukaan kuin Robin... Tiesin, ettei ollut syytä

pelätä. Vuosien opiskelun jälkeen vihdoinkin olen oppinut olemaan pelotta niiden, inhottavien ja ahdistavien muistonriekaleiden ilmestyessä silmieni eteen. Tuo pulska, parrakas, haulikko kädessä meitä molempia turvallisen matkan takaa tutkaileva ällöttävä ihminen, taino, oikeastaaan haamu, tai ehkä jonkinlainen satu-olento, sai pysyä poissa meidän elämässä. Tiesin, ettei se tulisi lähemmäs, ja kiitos herran, niin tulee olemaan... ...Kunhan vain syön lääkkeeni.